

Mustafa Orakçı

İSTANBUL DEDEKTİFLERİ

KARALTI ÇETESİ'NİN PEŞİNDE

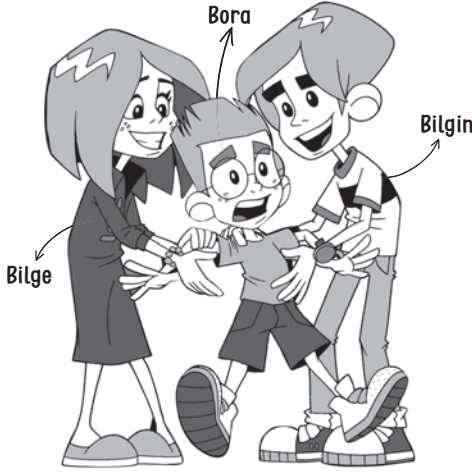
İSTANBUL DEDEKTİFLERİ

KARALTI ÇETESİ'NİN PEŞİNDE

Yazar: Mustafa Orakçı

Çizer: Alp Türkbiner

Kapak Çizimi: Sinem Halıcıoğlu

Merhaba, ben Bilgin Işıklı.

Daha önce tanışmıştık. Size başımdan geçenleri anlatmıştım. Neler yaşadığımı biliyorsunuz. Eğer bilmiyorsanız da sorun değil. Ben size yeniden anlatırım. Her şey benimle aynı adı ve soyadı taşıyan Profesör Bilgin Işıklı'ya gitmesi gereken bir mail ile başlamıştı. Kendimizi Yıldız ablayı *Karaltı* diye bir çetenin elinden kurtarıırken bulduk. Şimdi ise bu çetenin karşısında durup İstanbul'un tarihî güzelliklerini koruyan Profesör'le tanışacağız. Tabii yine başımıza gelmeyen kalmayacak... Bizim herhâlde *başımıza dert açmak* gibi bir özelliğimiz var.

Neyse yine çenem düştü. Böyle olmayacak. Sürprizi bozmayayım.

En iyisi kendiniz okuyun...

Günaydın

Sabah erkenden martıların gürültüsüyle kalktım. Çok heyecanlıydım. Buraya geldiğimizden beri aklımıza gelmeyecek bir sürü ilginç şey yaşamıştık ama hiçbirisi beni bu kadar heyecanlandırmamıştı. Bu birisiyle tanışacak olmanın heyecanıydı. Pencerenin yanına gittim. Sessizce camı açtım. Doğan güneşi ve uçan martıları seyrettim. Sonra martıların çıkardığı ses-ten Bilge ile Bora'nın uyanabileceği aklıma geldi. Tam kapatacaktım ki Bilge'nin sesini duydum.

– Açık kalsın Bilgin. İçeri temiz hava girsin. Ayrıca günaydın.

– Günaydın. Sen de mi uyuyamadın?

– Evet...

Bu sabahki heyecanımızın sebebi Yıldız ablaydı. Biraz sonra gelecek ve bizi Profesör'le tanıştırmaya götürecekti. Pansiyonda kahvaltı saat sekizde başlıyordu. O saate kadar kitap okudum. Bilge de bilgisayarda bir şeyler yaptı. İkimiz de Bora'yı uyandırmamaya dikkat ettik. Uykusuzken hiç çekilmiyor çünkü...

Saat sekiz olduğunda Bora'nın içindeki biyolojik saat çalmış olacak ki uyandı. Gözlerini açtı. Gerindi. Biz kendisinden günaydın gibi bir sözcük beklerken o:

– Açım, dedi. Daha kahvaltı başlamadı mı?

Tam Boralık bir cümleydi doğrusu...

– Başladı, hadi kalk, dedik ve birlikte dışarı çıktık.

Arkadaşımız Onur'u da alıp kahvaltıya indik.

Kahvaltıdan sonra herkes yemekhanede kendine bir yer buldu. Hepimiz Yıldız ablanın gelmesini beklemeye başladık. Onur her zamanki heyecanıla:

– Nerde kaldı bu Yıldız abla, diye sordu.

– Gecikmiştir herhâlde, trafik falan, dedi Bilge.

– Abla belki Yıldız ablayı tekrar kaçırmışlardır. Hı... Olamaz mı?

- Yok canım daha neler...

Bilge ile Bora kendi aralarında konuşurlarken ben de hayallere daldım. Adı benle aynı olan Profesör'ü

KAFETERYA

düşünüyordum. Kim bilir nasıl biriydi? En çok merak ettiğim şey de onun kim olduğuydu. Benimle aynı adı taşıyan, üstelik bana benzeyen biri... Sanırım diğerlerinden daha fazla heyecanlanma sebebim buydu.

Bir ara herkesin sustuğunu fark ettim. Konuşmalar bitmiş. Herkes başka şeylerle meşgul olmaya başlamıştı. Sessizliği ilk bozan Onur oldu. Lobiden aldığı gazeteleri okuyordu. Başını kaldırıp bize baktı.

– Çocuklar, Yıldız ablayı kaçırın grubun adı neydi?

- Karaltı, dedik aynı anda...

GAZETE

İSTANBUL'DA TARİHÎ ESER HIRSIZLIĞI

Binlerce yıllık köklü tarihiyle imparatorluklara ev sahipliği yapmış İstanbul'un tarihî zenginlikleri bir bir yok oluyor. Son zamanlarda adını sıkça duyduğumuz KARALTI adındaki hırsızlık çetesi, her gün bir başka tarihî eserimizi çalıyor. Polis ve uzmanlar Karaltı adlı çeteyi çökertmek için ellerinden geleni yapmaları-

na karşın henüz bir sonuç elde edebilmiş değiller. Bu hırsızlıkların ardında Karaltı Çetesi'nin olduğu arkalarında bıraktıkları kartvizitlerden anlaşılıyor. Çaldıkları tarihî eserlerin yerine Karaltı yazan siyah bir kartvizit bırakan suçluların yakalanması ve adalete teslim edilmesi tüm halkın ortak dileği...

– Of! Polisin bu çeteyi hâlâ yakalayamamış olması çok kötü, dedi Bilge.

– Evet... İnsanlar güzelim tarihî eserlerden ne isterler ki anlamıyorum.

– Çalışmayı sevmeyen bir grup tembel işte, dedi Onur. Başka ne olacak? Çaldıkları eserleri satıp zengin olacaklar akılları sıra...

Konuşmamız Yıldız ablanın pansiyonun giriş kapısında görünmesi ile son buldu. Bir anda hepimiz ayaklanarak Yıldız ablaya koştuk.

– Yıldız abla, hoş geldin!

– Hoş bulduk çocuklar... Nasılsınız?

– İyiyiz, sen?

– İyiyim ben de. Teşekkürler...

– Yıldız abla, geç kalınca yine kaçırıldığını sandım, dedi Bora.

Bora'nın söylediği hiç hoş değildi. Konuyu uzatmaması için onu omzumla dürttüm. Bora kızdığını anlamış olacak ki hafifçe kızardı ve cümlesini düzeltme ihtiyacı hissetti.

– Yani ben sizi merak etmişim de...

Yıldız abla Bora'nın başını okşayarak gülümsedi. Sonra ciddileşti.